

SVOBODNA SLOVENIJA

ESLOVENIA LIBRE
Glasilo Slovencev v Argentini

Leto LXXXII | 25. oktobra 2023 - Buenos Aires, Argentina | Št. 19

www.svobodnaslovenija.com.ar

Svobodna Slovenija

67. OBLETNICA NAŠEGA DOMA SAN JUSTO | "S prijatelji se veselje veča"

V nedeljo, 8. oktobra, smo praznovali 67. obletnico Našega doma. Pred Sanhuško stolnico je bilo zbiranje predstavnikov vseh domov in narodnih noš. Vstopili so v cerkev, kjer je naš dušni pastir g. Franci Cukjati daroval sv. mašo za žive in pokojne rojake iz okraja. Z ubranim petjem je MPZ San Justo, ki ga vodi prof. Diego Perez, obogatil slovesnost.

Po končani sveti daritvi smo se pomaknili v dvorano Našega doma, kjer smo prejeli prisrčno dobrodošlico! Gdč. Tatjana Malovrh, ki je vodila celodnevni program, nas je povabila, naj se spoštljivo poklonimo državi, v kateri poteka naše vsakdanje življenje ter državi od koder izhajajo naše korenine. Zapeli smo argentinsko in slovensko himno!

Letos se spominjamo 100-letnice rojstva ustanoviteljice in dolgoletne učiteljica Balantičeve šole pokojne gdč. Angelce Klanšek. V spomin nanjo je spregovorila voditeljica šole ga. Irena Urbančič Poglajen in nakazala njeno otroško, najstniško, mladostno in begunsko življenje ter šestdesetletno delo v Balantičevi šoli. Sedanj učenci so ji poklonili venček slovenskih narodnih otroških pesmi. Na ekranu se nam je prikazala njena fotografija z napisom: "Srce, ki se razdaja". Spominski video s slikami je oblikovala Lučka Marinčič z učiteljstvom. Voditeljica šole je izročila Našemu domu plaketo, na kateri je obeležen ta pomemben dogodek.

Sledil je skupni zajtrk, med katerim je bil čas za prijateljski pomenek. Povabljeni smo bili, da se pomaknemo v spodnje prostore, kjer je nadaljeval kulturni program. Predsednik Našega doma, g. Marjan Godec, je pozdravil vse navzoče, ki so se našemu vabilu odzvali v izredno velikem številu! Pozdravne besede in čestitke sta nam izrekla Veleposlanik Republike Slovenije v Argentini, g. Alain Brian Bergant in predsednik Zedinjene Slovenije, inž. Jure Komar.

Praznovanje obletnice smo veselo doživeli! S kom se zabavamo v otroških letih? S kom se veselimo in prepevamo? S kom delimo svoj čas? S kom obogatimo življenje?

Odgovor na vprašanje je preprost, toda nam pomeni veliko, S PRIJATELJI!

Na odru smo si ogledali dobe življenja in spoznali, kako nam prijatelji pomagajo, nas spremljajo, čuvajo in nam svetujejo. Zavedali smo se, da dobre prijatelje cenimo, ohranjamo in da z njimi poglobljamo vezi. Prijatelji so v slovenskemu domu, kjer so naši stari starši želeli ohraniti slovenske korenine in kulturo v okviru ljubezni in spoštovanja. Danes imamo to nalogo, da obdržimo skupno delo in poskrbimo, da nadaljuje.

Akademijo so veselo obogatili plesalci slovenskega in argentinskega plesa, pevci in pevke, mladi solisti in napovedovalci. Presenečeni in ganjeni smo bili, ko smo na velikem ekranu zagledali člane Našega doma, ki so se preselili v Slovenijo in nam od tam zapeli in nazdravili.

Ob koncu praznovanja, smo vsi zapeli pesem "Za prijatelje..." in skupaj praznovali prijateljstvo, ki smo ga utrdili v teh 67 letih delovanja v Domu.

Veseli smo naših talentiranih fotografov! Na dvorišču Doma smo si lahko ogledali čudovito razstavo fotografij Lučke Oblak Čop, Natalije Kržišnik, Barbare Kržišnik in Aleksa Pavšerja. Iskrene čestitke!!!

S prijatelji nam je vedno lepo!

Umetnik, organizator, kulturni delavec in prijatelj Našega doma g. Tone Oblak nas je presenetil z novo umetnino, čudovito pokrajino blejskega otoka s slovenskim parom. Slika krasi prostor, kjer se nedeljo za nedeljo zbira vedno več mladih po srcu. Darilo je namenjeno "Društvu Upokojencev" in "Slovenski kotiček", ob 25-letnici obstoja.

Po okusnem kosilu in prijateljskemu druženju smo se spomnili naše predrage botrce in velike prijateljice Našega doma, pok. Mici Malavašič Casullo, ki je letos je odšla po plačilo k Bogu. V hvaležnem spominu nam bo ostal njen zgled ljubezni, veselja, vztrajnosti in potrpežljivosti! Vedno jo bomo ohranili v naših srcih!

Pravo prijateljstvo je luč, ki nam vedno kaže pot domov. Vedno bodimo v srcu in molitvi hvaležni na vezi, ki smo jih v življenju pridobili, saj za prijatelje, ki nas na romanju življenja spremljajo, je vredno si čas vzeti!

Zahvaljujemo se vsem prijateljem, ki so nam priskočili na pomoč:

Plesalci Folklorne skupine Mladika, pevci Mešanega pevskega zbora San Justo -zborovodja prof. Diego Perez-, skupina plesalcev društva upokojencev Slovenski kotiček -voditeljica prof. Andrejka Lipušček-, skupina fantov Našega doma (Nace Kržišnik, Luka

Trpin, Niko Oblak, Damjan Marinčič, Martin Zupanc, Danilo Žgajnar, Matej Urbančič) pod vodstvom Lučke Marinčič. Povezovanje: Meči Amalfi Tekavec, Nace Amalfi Tekavec, Alejo Llalire in Veronika Marinčič. Skupina Luč in zvok. Video in slike: Barbara Kržišnik in Tatjana Malovrh. Scenski prostor: možje in fantje Našega doma San Justo. Plakat in oglas je oblikovala ga. Veronika Kržišnik Modic. Besedilo Ivana Tekavec. Zamisel programa Veronika Marinčič. Fotografiranje celodnevne prireditve Leila Erjavec. Fotografsko razstavo je omogočila Mirjam Oblak. Kosilo je pripravil Martin Godec in sodelavci, stregli so naši mladi. Krofe so pripravile Marija Krajnik Štrubelj, Magda Skvarča in Ale Grilj.

NDSJ

OBISK IZ SLOVENIJE | Naš dom San Justo

V nedeljo, 22. oktobra, smo se veselili obiska Mešanega pevskega zbora MOTIV, iz Nove Gorice, zborovodja g. Miran Rustja.

Zbrali smo se v Sanhuški stolnici in globoko doživeli sv. mašo, ki jo je daroval g. Marko Rijavec, župnik v Idriji. Zbor je z ubranim petjem obogatil službo božjo, med katero smo vsi slavili Gospoda.

Srečanje je nadaljevalo v glavni dvorani Našega doma, kjer je bilo praznično pripravljeno za skupni zajtrk in sprejem gostov iz Slovenije.

Predsednik Doma, g. Marjan Godec, jih je toplo pozdravil in izrekal dobrodošlico. Po skupnem zajtrku nam je Zbor poklonil šopek slovenskih ljudskih pesmi. Kot darilo so nam

prvič zapeli pesem *Prijateljem, Slovincem v Argentini "NEBO DOMOVINE"*. Besedilo in glasbo je delo zborovodje g. Mirana Rustje. V spomin in zahvalo na prvi obisk v Argentino je zbor Motiv izročil Domu partituro pesmi in čipkani visoki ključ.

Presenečeni so na obstoj in delo Slovencev na drugi strani oceana. Razkazali smo jim prostore Našega doma, še posebno zanimiva jim je bila pevska soba Andreja Selana.

Razveselili in obogatili so nam dopoldansko nedeljo s prijaznim obiskom in prelepim slovenskim petjem! Čestitamo zboru Motiv in jim želimo veliko veselja in uspehov!

NDSJ

"Jezik je pesem, pesem je domovina!"

Dr. Tine Debeljak

Vabimo vas na

68. Slovenski dan in 62. obletnico Slomškovega doma

Spored:

10.30 - zbiranje
11.00 - sveta maša
12.30 - otvoritev likovne razstave v organizaciji Andrejke Dolinar Hrovat
13.00 - kosilo
16.30 - program

MePZ Motiv, Nova Gorica, dir. Miran Rustja
Pevski zbor San Martin, dir. Ariana Žigart
Mešani pevski zbor San Justo, dir. Diego Perez
Slovenski moški zbor, dir. Matjaž Rožanec
Pevski zbor Slomškovega doma Ex Corde, dir. Diego Perez
Po programu: druženje na dvorišču in nastop Folklorne skupine Mladika, vodi Mirjam Mehle Javoršek

Na vrtu: • bogata ponudba pri stojnicah slovenskih društev
• razstava „Nesnovna kulturna dediščina Slovenije v luči Unescope Konvencije“
• predstavitev slovenskih univerz „Študij v Sloveniji“

Častna gostja: Vesna Humar, Državna sekretarka na Uradu Vlade RS za Slovence v zamejstvu in po svetu

Prijave za kosilo [prek spletnega obrazca](#)
29. oktobra 2023

Slomškov dom | Castelli 28, Ramos Mejía, Buenos Aires, Argentina

V BARAGOVI ŠOLI SE DOGAJA

Otroški dan je že minil ampak naslednjo soboto, torej 26. avgusta, smo se po končanem odmoru usedli na avtobus in se odpravili v mesto.

Najprej smo kosili v McDonald'su v Palermu in šli v Ecoparque. Otroške vesele obrazke so presenetile živalice na prostem: mare, zajci in race. Pred sprehodom po parku smo se udeležili realistične kino predstave. Zanimivo je bilo, ker smo kot ptiči leteli po Buenos Airesu in si ogledali onesnaženost mesta po nevihtah, ki raznesejo odpadke, pločevinke in papirčke, ki bi morali biti v košu. Predno smo odšli iz kina smo obljubili, da bomo pazili naš planet, ker je naš veliki dom.

Med sprehodom smo si ogledali slona, opice, orle, kamele, pavi so se sprehajali vsepovsod. Tudi žirafa smo na daleč videli.

Končno so pa najmlajši še uživali na vrtljaku, starejši pa po toboganih, gugalnicah in drugih igralih v parku.

Vrnili smo se v dom utrujeni, a z veselimi srcem po lepem doživetju.

Mesec kasneje je pa bil na vrsti učiteljski dan. Starši so nam pripravili okusni zajtrk in igre, kjer smo se morali igrati s posebnimi kockami, na katerih so bili namesto številik naslikani kosi obleke. Tako je vsaka izmed nas učiteljic morala metati kocko in se napraviti tako, kot je kocka določila. Na koncu je bilo prav smešno, imeli smo modno revijo in otroci so izbrali najbolj noro, smešno in čudno obleko. Ojoj, postala sem še kraljica učiteljic!

Prav lepo smo se imeli! Zahvalimo se staršem za prijetne trenutke in tudi učenecem, ker brez njih ne bi bilo učiteljev.

Prosimo bl. Antona Martina Slomška naj nas razsvetli, da bi še naprej podajali slovensko besedo z ljubeznijo do naših otrok in korenin.

LvS

UČITELJSKI DAN V BALANTIČEVI ŠOLI

V Balantičevi šoli smo se zadnjo soboto v septembru zbrali za praznovanje učiteljskega dne, se poglobili v življenje in nauk blaženega Antona Martina Slomška in se hvaležno spomnili ustanoviteljice naše šole gdč. Angelce Klanšek. Obeležujemo 100. obletnico njenega rojstva, ki je po zgledu Antona Martina Slomška zbirala okrog sebe male slovenske otroke in jih učila branja, pisanja in še posebno ljubezni do slovenskega jezika v prepričanju, da kar se zasadi v otroška srca, bo nekoč obrodilo sad.

Gospa Marta Urbančič Oblak je nagovorila otroke z vprašanji: „Kdo je bil Anton Martin Slomšek?“ in „Zakaj nam je zgled v življenju?“

Ljubezen do slovenskega človeka je Slomšek pokazal tako, da je ustanovil nedeljsko šolo za vaške otroke, ki niso mogli obiskovati rednega pouka. Napravil je šole privlačnejše zlasti s petjem. V nedeljski šoli so se otroci učili pisati, brati in računati ter se srečevali z lepim vedenjem in redom. Poudarjal je naj ljubimo materni jezik in cenimo tujega. Skrbno in z ljubeznijo smo ga dolgi ohranili in ga mlajšim zapustili.

Sledil je prisrčen nastop šolarčkov iz I. in II. vrtca. Zapeli so pesmi o Pikapolonci, Hodil sem po Sloveniji in še Kako se zjutraj prebujajo in hitijo v šolo. Spremljale so jih gdč. Cintija Magister, Luciana Vombergar in gospa Lučka Marinčič Zafra s kitaro.

Za njimi so pod vodstvom gospe Marije Zupanc Urbančič nastopili otroci 1. in 2. razreda. Pokazali so se s pesmijo Veseli šolarji. Recitali so pesem Alenka učenka, ki ne manjka nikoli...

Videli smo nastop učencev 3. in 4. razreda pod vodstvom gospe Silvije Tekavec Nicastro. Predstavili so Žabjo šolo, učenje reganja, ki se ustavi pri črki 'r' katero je treba vaditi pri izgovorjavi.

Da pa ne mine volja do učenja je bila pa še Medvedja šola, kjer se desetke dobi!

Potem je bil nastop 5. in 6. razreda. Z gdč. Danico Malovrh so uprizorili dela treh slovenskih avtorjev: V šoli - Josip Stritar, Nacek Pacek - Mirko Kunčič in Pripovedka o nosu - Oton Župančič.

Za konec so vsi šolarji pod vodstvom gospe Kristine Skvarča Šenk in gospe Lučke Marinčič Zafra zapeli Slomškovo pesem Najboljše sladko vince.

Skupaj s starši in starimi starši, ki ko se dogodka udeležili v velikem številu smo zapeli Slomškovo himno.

Prireditev je povezovala gospa Irena Urbančič Poglajen, ki je navzoče nagovorila tudi v španskem jeziku.

Zaključili smo srečanje s prošnjo, naj Jezus učiteljem podeli milost vztrajnosti in ljubezni. Da bi vedno starši in učitelji v prijateljskem razumevanju vzgajali in oblikovali otroška srca.

Učiteljski poklic je eden najlepših in je tudi takoj nagrajen v sijočih učenčevih očeh, v veselju nad tem, da je nekaj novega spoznal.

Sledila je pogostitev z domačimi dobrotami, s katerimi so nas razveselili starši.

Alenka Belič Fantini

PRIZNANJE *Nadii Molek*

Slovinci v Argentini smo lahko ponosni na dr. Nadio Molek.

Že drugič je prejela priznanje Urada Vlade RS za Slovence v zamejstvu in po svetu na letošnjem 21. natečaju za diplomsko, magistrsko in doktorska dela na temo Slovencev v zamejstvu in po svetu, tokrat za doktorsko disertacijo z naslovom Procesos de configuración identitaria de los eslovenos de Argentina: perspectivas transnacionales desde el Siglo XIX hasta la actualidad (2020) oz. Procesi vzpostavljanja identitete Slovencev v Argentini: transnacionalne perspektive od 19. stoletja do danes (2020). Na podelitvi je zbrane uvodoma pozdravil predsednik državnega sveta Marko Lotrič, predsednik komisije

dr. Željko Oset pa predstavil delo strokovne komisije. Dogodka so se udeležili nagrajenci, njihovi mentorji in bližnji sorodniki, člani strokovne komisije nagradnega natečaja, predsednica komisije Državnega zbora za odnose s Slovenci v zamejstvu in po svetu ter predstavniki nekaterih znanstvenih, strokovnih, kulturnih, vladnih in nevladnih organizacij, ki se ukvarjajo s tematiko Slovencev v zamejstvu in po svetu.

Podskupino komisije za ocenjevanje nalog s področja izseljenstva pa so sestavljali dr. Andrej Fink, dr. Helena Janežič in predsednik podkomisije ter predsednik celotne komisije dr. Željko Oset.

Minister Arčon je v svojem nagovoru izrazil zadovoljstvo nad odzivnostjo natečajnikov in dejal, da se jih bo v naslednjih letih zagotovo zvrstilo še več. Poudaril je vsebinski pomen teh nalog, ki bogatijo vse nas in so izjemno dragocene tudi za delo urada. Vsem sodelujočim, posebej pa nagrajenkam in nagrajencem, je čestital za prispevke, članom strokovne komisije in mentorjem nagrajenih raziskovalcev pa se zahvalil za sodelovanje.

→ **Nadia, kako si sprejela to novo priznanje?**
Zelo ponosno! Meni je bila raziskava in celo

Nadia Molek in minister Arčon.

obdobje pisanja doktorske disertacije težko, preselila sem se v Slovenijo, rodila vmes dva otroke, imeli smo pandemijo. Torej to priznanje mi je dokaz, da čeprav imamo v življenju nevihte, pridejo tudi sončni dnevi in priznanja za trdo delo. Seveda je vsakega priznanja človek vesel. Rekla sem hvala! Rekla sem, da je doktorska naloga rezultat moje strasti in ljubezni do Slovenije, da sem zelo vesela, da sem to nagrado prejela v Sloveniji, državi mojega otroštva in državi, kjer so se rodili moji otroci.

→ **Za katero delo in kdaj si bila že nagrajena?**

Za diplomsko nalogo, ki sem jo zaključila leta 2012, z naslovom Biti Slovenec v Argentini.

→ **Zanimivo tudi, da je bil v komisiji Andrej Fink, verjetno se poznata že od prej. Sta imela kak pogovor ob podelitvi nagrad?**

Kot družina smo v Argentini imeli stik z Andrejem Finkom, ker nam je on prevedel vse dokumente, ko smo zaprosili za slovensko državljanstvo v 90. letih. Na podelitvi sem ga šla pozdravit, ker je tako prijazna in zanimiva oseba. Hotela sem se mu zahvaliti za recenzijo svojega dela.

→ **Ker sta bili obe deli vpisani na Univerzi v Buenos Airesu, sta seveda izvorno v kasti-ljščini in objavljeni na spletnih straneh univerze. Na katerih povezavah je možno priti do obeh besedil?**

V bistvu je diplomatska naloga izšla samo v obliki knjige v slovenščini, pri ZRC SAZU leta 2019. Mislim, da je dosegljiva na povezavi Google Books. Doktorska disertacija pa je mogoče dosegljiva v repozitoriju doktorskih nalog Filozofske fakultete Univerze v Buenos Airesu.

→ **Hvala lepa, Nadia, in iskrene čestitke!**

Rok Fink

Lektorirala: Tjaša Lorbek

Foto: Urad Vlade RS za Slovence v zamejstvu in po svetu

Nagrajenci, člani komisij in minister Arčon.

SSK - XII. Konferenca slovenskih zdravnikov iz sveta in Slovenije

V domu slovenskih zdravnikov »Domus medica« je 5. in 6. oktobra potekala XII. Konferenca slovenskih zdravnikov iz sveta in Slovenije. Strokovno srečanje je pripravil Svetovni slovenski kongres z namenom povezovanja slovenskih strokovnjakov po svetu in z željo prenosa ter implementacije najboljših praks v slovenski zdravstveni sistem.

Navzoče so nagovorili med drugim minister za Slovence v zamejstvu in po svetu, Matej Arčon, državna sekretarka in kandidatka za ministrico za zdravje dr. Valentina Prevolnik Rupel in dr. Metka Paragi, v imenu predsednika Vlade RS, dr. Roberta Goloba. Častno pokroviteljstvo nad konferenco je prevzela predsednica Zdravniške zbornice Slovenije, dr. Bojana Beović, dr.med.

Poslanstvo slovenskega zdravnika

Uvodna predavanja so se osredotočila na spremenjeno vlogo slovenskega zdravnika in prepotrebni odnos zaupanja do pacientov. Panelisti so opozorili na nujno potrebno obnovitev in nadgraditev odnosa zaupanja med pacientom in zdravnikom – tega ja potrebno graditi preko osebnega odnosa, ki ga lahko vzpostavlja le osebni zdravnik. Izpostavili so nove težave, s katerimi se soočajo zdravniki, med njimi so predvsem vprašanje evtanazije, spremembe spola, ugovor vesti zdravnika ter pomanjkanje časa, ki ga lahko zdravnik posveti svojemu pacientu. Zelo je pomembno, da je pacient v prvi vrsti človek in ne zgolj predmet kot nas v to silita napredujoča tehnika in instrumentalizacija.

Organizacija zdravstvenega sistema

V naslednjem sklopu so se predavatelji lotili primerjave slovenskega zdravstvenega sistema s tujimi zdravstvenimi sistemi ter razmišljanju o tem kako bi lahko izboljšali zdravstveni sistem. Vsi predavatelji so podali dokaj podobne poglede in razmišljanja glede bodočega pristopa k izboljševanju zdravstvenega sistema. Potrebno je korenito spremeniti sistem transparentnosti tako pri nakupih medicinskih potrebščin kot pri standardizaciji in rednem prikazovanju operacijske učinkovitosti. Predavatelji so predstavili tudi nekaj zanimivih pogledov o plačah zdravnikov, javnosti podatkov, koncesij in konkurenčnosti zdravstvenega zavarovanja. Nujen bo dialog tako med plačniki, izvajalci in državo kot regulatorjem sistema. Končni cilj mora biti in je kakovostna storitev takrat, ko jo pacient potrebuje.

Danes, drugi dan srečanja, so sodelujoči v dopoldanskem delu spregovorili o strokovnem razvoju medicine kot temelju sistema in se posvetili spremembam, ki jih je v zdravstvo vnesla pandemija Covid-19. Del popoldanskega srečanja je bil namenjen najnovejšim dosežkom slovenske medicine doma in po svetu, kjer so se gostje med drugim prisluhnili predstavitev o novih zdravilih za migreno, pristopih in instrumentih, ki pripomorejo k izboljšanju oskrbe po-operativnih pacientov in predstavitvi klinične študije, na področju zdravljenja neplodnosti žensk z endometriozo. V zadnjem sklopu srečanja so gostje iz Slovenije in sveta spregovorili tudi o aktualnih izzivih kadrovanja v zdravstvu in vračanje slovenskih zdravnikov iz tujine.

Tekom dvodnevne srečanja so slovenski zdravniki iz ZDA, Švice, Anglije, Nemčije, Avstrije, Francije, Nizozemske, Argentine in Slovenije podali veliko predlogov in smernic, katere bo Svetovni slovenski kongres posredoval pristojnim predstavnikom Vlade RS v upanju, da jih bodo uporabili pri izboljšanju slovenskega zdravstvenega sistema.

Ne, ni kratica nobene ravnokar spočete politične stranke, ki hoče postaviti novega predsednika državi, ne NVO (ali ONG) z ekološko-splavnimi postavkami. Je le ime enega izmed hrvaških otokov v Dalmaciji.

Tam je precej otokov z enozložnimi imeni, kot jih danes starši radi obesijo svojim novorojencem. A Rab nima prizvoka rojstva, ampak trpljenja, mučenja, smrti.

Po prvi svetovni vojni je fašistična Italija hotela izbrisati sledove neitalijanstva v svojih pridobljenih pokrajinah. Slovensko primorje je silila v utišanje svoje narodne govorice na predvsem gnusne in nemoralne načine. Njih politične voditelje je odrgala od ljudi in jih odpeljala v konfinacijska taborišča, kjer so živeli »svobodno«, na prostem, niso pa smeli zapustiti otoka. Tako taborišče je bilo na otoku Lipari, kamor so poslali n.pr. dr. Janka Kralja, moža ge. Anice in očeta ge. Lučke Kralj Jerman.

Med okupacijo med drugo svetovno vojno, ko so fašisti zavzeli še lep kos Dolenjske, Notranjske in Bele Krajine, so doživljali nove potrebe. Iskali so načine, kako zmanjšati možnosti, da bi se okupiranci mogli vključiti v protiokupatorske akcije. In tako so uredili (če je beseda sploh primerna) koncentracijska taborišča, v katere so zaprli predvsem Slovence in Hrvatve: v Višek, Gonars, Monigo, Chiesanuova, Rab in Renicci. Niso bila uničevalna taborišča, kot n.pr. Dachau in druga; tudi niso bila delovna, kot Mathausen, - bila so »le« koncentracijska, kjer so ljudje umirali od lakote, žeje, uši, bolezni, malodušja. Vsekakor je bilo trpljenje neizmerno.

Rafaelova družba iz Ljubljane in Knjižnica Dušana Černeta iz Trsta sta nas popeljali na ekskurziji, romanji, v prva štiri našeta taborišča, 7. oktobra pa je bilo na vrsti taborišče na otoku Rab, na Hrvaškem. Zgodaj zjutraj smo se z dvema avtobusoma odpeljali iz Ljubljane, pobirali po poti še druge romarje, tudi z zamejske Primorske in se uvrstili v pristanišče Stinica na trajekt (ferry), ki nas je popeljal do rabskega Mišnjaka. V dvajsetih minutah smo dospeli na Rab, od tam pa naprej z avtobusom do naselja Kapor, kjer je obeležje koncentracijskega taborišča. Že med vožnjo z avtobusom in na trajektu je bilo kar groza gledati pokrajino: zelo skalnati teren, med kamni šopi grmičevja, vse zelo suho. Predvsem vzhodni del otoka; zahodni je malo bolj zelen. Sprememba se pokaže v naseljenih parcelah, kjer se pozna tudi možnost zalivanja.

Že na avtobusih sta nas Erika Jazbar in Ivo Jevnikar seznanjala s krajem in okoliščinami tistega časa. Taborišče je delovalo od julija 1942, na začetku fašistične okupacije delov Slovenije in Hrvaške, pa do sesutja Italije v septembru 1943. V tem času naj bi prišlo v taborišče čez 10.000 zapornikov, umrlo pa okoli 1.500 odraslih in otrok. Točnega števila umrlih ni mogoče navesti, ker ni uradnih spisov, ker so mnoge zakopali brez vsakega obreda. Na grob so zasadili kol, nanj pa zabili tablico s pokojnikovimi podatki, ki je do neke mere služil tudi kot križ. Vendar je vsem tem neznanim in znanim pokopanim

Cementni trakovi s tablicami

ODTISI 5 - 2023

RAB

Skalnata južna obala otoka Rab

Memento pred položitvijo venca

treba prišteti še - pravijo poznavalci – še kakih 800 umrlih v Gonarsu in Monigu, kamor so jih preselili in so tam umrli. Fašistične oblasti so morale ohranjati videz človečnosti pred Rdečim križem in opozorili Vatikana (na pobudo škofov Srebrniča in Rožmana), zato so s preseljevanjem v taborišča z »boljšimi« pogoji skušali prikriti nemogoče razmere.

Ta taborišča so bila navdse primitivna. Večinoma so bili zaporniki nastanjeni pod šotori ali v skromnih barakah in k drugim načinom mučenja se je pridruževalo tudi vreme z neurji. V eni izmed neviht je voda poplavela taborišče in odnesla mnogo šotorov v morje. Posledica tega so bili spet mrtvi, predvsem otroci. Glede tega je taborišče na Rabu doseglo zelo visok količnik smrtnosti: 20 odstotkov glede na naseljenost taborišča, medtem ko je v drugih, nemških zloglasnih taboriščih, dosegalo 18 odstotkov.

Med romarji je bilo tudi nekaj sorodnikov nekdanjih taboriščnikov. Sin je prinesel očetov dnevnik, ki ga je pisal 155 dni, v času od zajetja na Bloškem, pa do izpustitve. V njem je z enostavnimi stavki zapisoval dogodke, predvsem pa svoja čustva: kako je pogrešal dom, ženo, družino. Kaj je pripomoglo, da je bil izpuščen, nam ni bilo povedano. Je pa ob vrnitvi pristopil med vaške straže, nato k domobranstvu in doživel tragedijo, da je okusil tudi drugo koncentracijsko taborišče, v Teharjah. Tam se sled za njim izgubi.

Druga zgodba se nanaša na učitelja Jožeta Jurančiča, pripadnika OF, partizana, ki je na Rabu bil vodilna osebnost pri taboriščni OF in pri sestavljanju rabske brigade. Po vojni pa, ko sta se Tito in Stalin sprla in so informbirojevce pozaprla ter jih poslali na sosednji Goli otok, je postal spet taboriščnik. Ena izmed nalog zapornikov na Golem otoku je bila, da so morali klesati kamenje za spomenik ujetnikom na Rabu. Jurančič si je prislužil dodatni spomin s tem, da je »sam sebi klesal spomenik«. In ko so slovesno odpirali spominski prostor na Rabu, so njegovo ime direktno izpustili, zamolčali, kljub njegovim očitnim zaslugam med ujetništvom. Sicer je kasneje bil rehabilitiran in prejel več herojskih spomenic itd.

Od originalnega taborišča ni videti ničesar. Spomenik je nastal leta 1953; zamislil si ga je arh. Edvard Ravnar (on je med drugim uredil tudi Trg republike v Ljubljani in urbanistični načrt Nove Gorice). Spomenik ne

predstavlja pokopališča: prostor je bil znan in nanj so položeni cementni trakovi, nanje pa so pritrjene tablice s številko in imenom, kot je bil pokojni pokopan. Vendar ni nobenega zagotovila, da bi pod tablico ležali pokojnikovi ostanki; morda celo ne od nobenega njegovih sotrpinov. Če je prej vsaj izgledalo, da so nad grobovi križi, so zdaj popolnoma brez vsakega verskega obeležja. Kar je razumljivo: v tistih letih se je vse delalo brez vere, kot da večina pokopanih ni bila katoliške vere. Nekatero družino pokojnikov so to popravile tako, da so poleg ploščice dodale bronasto obeležje s križem in imenom ter podatki pokojnega.

Nečesa pa ne smemo prezreti: direktno so vsega gorja krivi Italijani in fašisti, ki so bili na oblasti. A njih početje so izzvali pripadniki OF, ki so s svojimi neprimernimi in brezplodnimi akcijami povzročili, da se je okupator, predvsem na Dolenjskem in Notranjskem, znesel nad civilnim prebivalstvom (ne nad partizani) in jih iz domov ali polja gnal v smrt in taborišča kot represalijo na povzročeno škodo.

Sredi parka je tudi spominski prostor, kjer stoji priložnostni mozaik, delo – spet Slovenca – umetnika Marija Kogoja. Tam smo se ustavili in v imenu organizatorjev sta Lenart Rihar in Ivo Jevnikar položila venec.

Po okusnem kosilu smo se odpravili do pristanišča na severu otoka in se po poldrugi uri izkrcali na otoku Krk (spet kratko ime!). Ves dan smo imeli lepo sončno vreme. Organizatorji so planirali povratek tako, da smo se ustavili v krški stolnici in počastili spomin dveh škofov, ki sta bila Slovenca (Goričana, kot je rada ponavljala Erika): Antona Mahničiča in njegovega naslednika Josipa Srebrniča. Oba sta pokopana v stolnici in na njunih grobovih smo prižgali priložnostni svečki.

Še posebej smo se ustavili pri škofu Mahničiču, ki je za nekatere polemichen, vendar je tako v goriški škofiji, dokler je tam deloval in potem v škofiji Krk (ki zaobjema tudi ostale okoliške otoke) bil zelo upoštevan in užival široko podporo med prebivalstvom. Zato je škofija že pred časom, leta 2012, začela postopek za njegovo beatifikacijo. V ta namen smo zmolili tudi molitev.

Kljub temu, da smo bili precej pogojeni s pomanjkanjem časa, smo uspeli spoznati cerkev. Predstavil nam jo je gen. vikar Franjo Velčič. Dobrodošlico nam je izrekel tudi sedanji škof Ivica Petanjka OFM Cap, pa ne samo to: ob koncu nas je povabil še v škofjski dvorec na rakijo (na štampri). No, tudi še kakšno bolj nedolžno pijačo je bilo dobiti...

Redni program je bil s tem končan. Manjkal nam je še povratek domov, ki smo ga tudi - tako kot ostale trenutke dneva – uporabili za izmenjavo mnenj, doživetij in misli, pa tudi za enostavno klepetanje »o dobrem in hudem in sploh«, kot je na Vesnini plošči Nikolaj Jeločnik opisal vzdušje v gostilni pri Obrščaku, ko je Krjavelj (Maks Nose) pravil, kako je hudiča na dva kosa presekal...

Domači so tablicam dodali še ploščo s križem in podatki pokojnika

OkrOgle OBLETNICE | *Ivan Tavčar (1851-1923)*

Letos obeležujemo 100. obletnico smrti pisatelja Ivana Tavčarja. Vlada Republike Slovenije je zato leto 2023 razglasila tudi kot leto Ivana Tavčarja. Tavčar velja za enega pomembnejših slovenskih literarnih ustvarjalcev realizma na Slovenskem. Bil je tudi odvetnik, časnikar in politik, državni poslanec in ljubljanski župan. Bil je soustanovitelj ljubljanske mestne hranilnice, predsednik prve slovenske kolesarske zveze, zgradil je prvo teniško igrišče v Sloveniji in bil starosta telovadnega društva Sokol. Zaradi njegovega dela in pomembnosti za slovenski narod so mu v občinah Celje, Kamnik, Kranj, Krško, Šoštanj in Ljubljana podelili naziv častnega občana.

Življenjepis Ivana Tavčarja

Rodil se je 28. avgusta 1851 v Poljanah nad Škofjo Loko kot prvi izmed sedmih otrok revne kajžarske družine. S pomočjo očetovih bratov, ki sta bila duhovnika, je Ivan lahko prišel do izobrazbe. Osnovno šolo je obiskoval v Poljanah in v Ljubljani, gimnazijo pa v Ljubljani in Novem mestu. Vseskozi je bil dober učenec, zato se je odločil za študij na Dunaju, kjer je postal doktor prava. Kot

odvetniški pripravnik je služboval v Kranju in Ljubljani, kasneje je postal samostojen in uspešen pravnik in Ljubljani.

Kot eden izmed vodilnih politikov liberalne stranke, deželni in državni poslanec ter ljubljanski župan se je povzpел na vrh takratnega javnega življenja.

Leta 1887 se je poročil s Franjo Košeni, predstavnico ženskega gibanja, navdušeno podpornico majniške deklaracije in avtonomije južnih Slovanov ter podpornico mladih umetnikov, s katero sta imela 5 otrok. Franja je Ivana spodbudila, da se je udeleževal na različnih področjih kot predsednik ali ustanovitelj različnih društev. Ustanovil je Pisateljsko podporno društvo, predsedoval Dramskemu društvu in Društvu slovenskih književnikov in časnikarjev, katerega ustanovni član je bil. Prav tako je bil v odboru Slovenske matice ter predsednik Narodne čitalnice v Kranju. Pomagal je ustanoviti društvo Pravnik in Ljudsko kreditno banko. Bil je predsednik ljubljanskega Sokola in Kluba slovenskih biciklistov, prve slovenske kolesarske organizacije.

Vedno se je rad vračal v domačo Poljansko dolino, kjer si je leta 1893 kupil posestvo s kmečkim dvorcem Visoko in zgradil tudi prvo teniško igrišče v Sloveniji. Umril je v Ljubljani 19. februarja 1923, pokopan pa je v kapeli nad visoško graščino.

Po njem se danes imenuje več ulic in Osnovna šola Ivana Tavčarja v Gorenji vasi.

Tavčarjevo literarno delo

Ivan Tavčar sodi v obdobje, ki ga imenujemo realizem, časovno pa ga umeščamo v drugo polovico 19. stoletja. Pisci tega obdobja se

odmikajo od literature, v kateri se izpoveduje čustva, občutja in misli, in se obračajo k realnemu (realističnemu) opazovanju ljudi, življenja in sveta okoli sebe. V tem obdobju se zato razvijajo epske (pripovedne) literarne vrste: romani, povesti, novele, in epske pripovedne pesmi. Predstavniki tega obdobja so še: Janko Kersnik, Simon Gregorčič, Anton Aškerc, Josip Jurčič in Fran Levstik.

Tavčar je začel s pesnikovanjem, potem pa je nadaljeval s prozo, ki jo je pisal do konca svojega življenja. Njegovo književno delo obsega štiri romane in okoli 40 črtic in povesti, v katerih je prikazoval predvsem življenje v Poljanski dolini, na katero je bil navezan vse svoje življenje.

Med glavnimi deli lahko omenimo zbirko črtic *Med gorami* s podnaslovom *Slike iz Loškega pogorja*, cikel novel *V Zali* in povest *Cvetje v jeseni*. Pomembna dela z zgodovinsko snovjo so *Vita vitae meae – Življenje mojega življenja*, *Grajski pisar*, *Janez Sonce in Izza kongresa*. Zadnje delo in hkrati višek Tavčarjeve pripovedne moči pomeni roman *Visoška kronika*, ki opisuje življenje dveh kmetov na Visokem. Roman je bil zasnovan

kot trilogija, na žalost pa je Tavčar zaradi boleznih uspel dokončati samo prvi del. Vsekakor *Visoška kronika* velja za enega najboljših slovenskih romanov, ki opisuje samozavest kmetov in ljubezen do rodne zemlje:

»Zemlja domača – ni prazna beseda: del je mojega življenja, in če se mi odvzame zemlja, se mi je vzelo tudi življenje ... Mogoče, da je težko umreti – moja vera to ni – ali toliko zapišem, da bi rajši umrl sredi domače doline bodisi od glada nego na zlatem stolu nemškega cesarja, kjer bi imel vsega na kupe! Eno je glavno: naša zemlja se nam ne sme vzeti in narod slovenski mora stati kot večno drevo, kateremu korenine nikdar ne usahnejo!«

Pripravil: Jože Jan

Viri: Wikipedia, Slovenska biografija, AirBeleterina, Ognjišče, Ljubljana.si, gov.si

RAZMIŠLJANJA | *O paradigmah*

Martin Sušnik | Filozof

Na podlagi koronakrize se je v zadnjem letu in pol dosti govorilo o »spremembi paradigme«. Pojem paradigma je že nekaj časa postal znan in uporaben, a ne vedno v izvirnem pomenu. Beseda je grškega izvora in se je v antiki nanašala na to kar je vzorno, zgledno, poučno, kar služi kot model. V tem smislu je najbolj paradigmatičen filozof paradigme seveda Platon, čigave »ideje« (eidosi, bistva) so pojmovane kot vzorne paradigme stvari, ki jih imitirajo v čutnem, materialnem svetu. Čeprav je pridevnik »paradigmatičen« nekoliko ohranil ta smisel, ko dandanes govorimo o »paradigmah« (znanstvenih, kulturnih, umetniških, vzgojnih...) jih običajno mislimo malo drugače. Zaslugo pri tem ima severnoameriški epistemolog Thomas Kuhn (1922-1996).

Kuhn je menil, da če hočemo razumeti kaj znanost je, moramo razumeti kako je potekala njena evolucija v zgodovini. Namesto, da bi iskali neko nespremenljivo bistvo znanosti, moramo spoznati kakšen je bil njen proces. Ta proces, pravi Kuhn, pa sloni na spremembi paradigme. Tako nam sprva postane jasno, da je Kuhnov koncept paradigme v tesnem stiku s spremembami, daleč od nespremenljivosti Platonovih eidosov.

Razjasnimo še malo: v Kuhnovi epistemologiji je paradigma skupina znanstvenih dosežkov, ki jih skupnost znanstvenikov v določeni dobi večinoma univerzalno sprejme kot veljavne. Vsebuje določene principe, definicije, pojme, zakone, metode, itd., ki jih znanstveniki imajo za veljavne v določenem času. Znanstveniki ne opravljajo »čistih« opazovanj, pravi Kuhn, temveč to kar iščejo – in potemtakem tudi kar najdejo in kako tolmačijo to kar so našli – je pod vplivom takratne nadvladujoče paradigme. Naprimer, danes interpretiramo sončni zaton na podlagi paradigme zemeljskega vrtenja, a ta interpretacija

ni bila mogoča pod Ptolomejevo paradigmo.

Tudi tu je paradigma pojmovana kot »model«, vendar ne kot vzorni in popolni model, temveč kot matrica, ki vpliva na način gledanja in interpretiranja, in to na podlagi njene socialne veljavnosti. Že ne gre za Platonove »resnične esence«, temveč za neke vrste naočnike, ki zaradi njihove časovne veljavnosti, vplivajo na način v katerem gledamo na stvari.

Po Kuhnovem mnenju, dokler določena paradigma ohranja svojo veljavnost, morebitni problemi in anomalije ne vodijo v nezaupljivost do paradigme, temveč do znanstvenika, do njegove metode ali do orodja, ki ga ta uporablja. Vsaj dokler število teh anomalij dovolj ne naraste. Ko je pa anomalij že kar nekaj, vzbudijo nezaupanje do paradigme same, še posebno če se istočasno pojavi kaka druga alternativna paradigma, ki ima za rešitev teh problemov boljše odgovore. Takrat nastane torej kriza in, eventualno, tudi »znanstvena revolucija«, se pravi proces po katerem znanstvena skupnost zapusti neko paradigmo in jo nadomesti z drugo. Naprimer, Zemlja neha biti pojmovana kot središče vesolja in prične biti pojmovana kot eden izmed drugih planetov, ki se vrtijo okoli sonca.

Ta Kuhnov koncept paradigme (in dosledna misel, da se znanstven napredek pojavi potem revolucij in spremembe paradigme) se je s časom razširil onkraj znanstvenega področja. Tako dandanes slišimo o ekonomskih paradigmah, vzgojnih paradigmah, itd. A ta področja so podedovala tudi nekatere težavne posledice Kuhrove perspektive. Saj, če sloni napredek znanosti na spremembah paradigme, kdaj naj bi torej dosegli resnico o stvareh? V vsaki dobi bi bilo »resnično« to kar bi, na podlagi veljavne paradigme, smeli interpretirati kot »resnično«. Vendar bi pozneje spoznali, da ta domnevna »resnica« ni bila res taka, in bi nastala nova »resnica«, ki se novi paradigmi

podredi. A ta nova paradigma bo tudi pozneje nadomeščena z novejšo, in tako naprej... Zdaj pa, v taki perspektivi je seveda težko govoriti o resnici. To je tudi Kuhn dobro vedel, saj je bil mnenja, da znanost ne išče »resnice«, njen cilj ni spoznanje realnosti (nikdar bi ne mogli vedeti kako stvari dejansko so, kajti jih bomo vedno gledali tako ali drugače zaradi naočnikov, ki jih imamo, na podlagi veljavne paradigme). Cilj znanosti, pravi Kuhn, je v tem, da reši probleme.

Iz te perspektive sledijo torej nekatere posledice, ki se mi zdijo dokaj značilne za sodobno kulturo. Po eni strani, zgodovinski relativizem: nič ni absolutnega, nič dokončnega, nič perečega. Vse zavisi od socialne veljavnosti v določeni dobi. Na prvi pogled bi to celo lahko bilo navdušljivo, konec koncev pa zapelje v brezup in brezbriznost. Čemu bi še resno jemali določena načela, vrednote, nazore, kulturne identitete, če bo navsezadnje vse nadomeščeno zaradi sprememb paradigme. V takem pogledu izgubijo veljavnost ne le stare in že nadomeščene paradigme, temveč tudi nove in prihodnje, saj že v naprej vemo, da bodo te imele končno isto usodo. Zakaj bi se torej angažirali z določenim načinom gledanja na svet, saj ta, četudi je morda nov, bo prej ali slej zastarel kot kratkotrajna paradigma, ki nima z resnico nobene zveze?

Po drugi strani, pragmatizem: važno je, da ideje (in stvari) učinkujejo, da so nam uporabne, da nam služijo za rešitev problemov. Žal pa moramo reči, da je ta pragmatičen pogled na stvari že sam po sebi problematičen. Prvič, ker je utilitarno gledanje vedno pristransko; kdor interesirano gleda na realnost ne bo v njej našel drugega kot to, kar je že sprva hotel najti. To pa zoža opazovanje in a priori onemogoča globoko spoznanje. Gre za neke vrste egoistične zasplesljenosti; mnogi vidiki stvarnosti postanejo neopazni,

ker nimamo pristne, neinteresirane odprtosti. Drugič, ker prizadevanje le za rešitev problemov zapelje v instrumentalno gledanje, ki osredotoči pozor na sredstva, pozabi pa na cilje. Lahko nam pomaga, da najdemo rešitve nekaterim težavam, ni pa sposobno spoznanja o pomembnosti teh težav ker zamenari najgloblja vprašanja o izvoru, namenu in smislu našega obstajanja na svetu. Zato pa tudi spregleda vprašanja o pomembnosti težav, ki naj jih potem uspešno reši.

Seveda drži, da vsak gleda na realnost z naočniki, ki jih ima in ki so bili oblikovani s prejšnjo vzgojo, z vplivom kulture v kateri se nanašamo, z našimi lastnimi predsodki... Izziv pa je morda v tem, da poskusimo te naočnike čim boljše polirati, tako da bi nam omogočali globlji in jasnejši pogled na stvarnost, namesto da bi to objektivnost ovirali. Seveda drži, da je reševanje težav, zlasti praktičnih, pomembno. Izziv pa je morda, da so te praktične skrbi razsvetljene s predhodnim ne-praktičnim motrenjem realnosti, da bomo vedeli tudi katere praktične težave so resnično pomembne. V tem smislu, nič ni bolj praktičnega kot dobra teorija.

Končno je pa izziv tudi v tem, da sprejmemo dejstvo, da nam tudi drugačni pogledi (drugih naočnikov) lahko kaj doprinesejo, če že ne drugače, da svoj pogled zaostriamo in pregledamo. To pa ne pomeni, da bi morali biti do svojega pogleda nezaupljivi ali da bi morali vse poglede in perspektive smatrati za enakovredne, kajti če bi to držalo, ne vem če bi gledanje kot tako imelo še kaj smisla.

Naši različni pogledi (paradigme) se lahko dopolnjujejo. A skeptični relativizem ne bo k temu prav nič pripomogel, kajti moramo imeti najprej iskren namen, da se približamo tistemu kar je v Platonovem smislu bilo paradigmatično, to se pravi, k temu kar je »resnično«.

KOLEDAR

28. oktobra
Šolski izlet v Glew

29. oktobra
SLOVENSKI DAN v Slomškovem domu

5. novembra
Obletnica v Slovenski Vasi

11. novembra
Zaključek SSTRMB

12. novembra
Obletnica na Pristavi

25. novembra
Evropski večer v Carapachayu

SOLIDARNI Z DOMOVINO

Po hudih poplavah, ki so meseca avgusta prizadele Slovenijo, smo na pobudo Zedinjene Slovenije tudi člani slovenske skupnosti v Argentini želeli pomagati prizadetim rojakom. Zbrali smo **11.517 evrov**, ki smo jih izročili veleposlanštvu v Buenos Aires z namenom, da jih izroči Slovenski Karitas. Zahvalimo se vsem, ki ste prispevali!

Zedinjena Slovenija

“ ZA RAZMISLEK IN NASMEH ”

“En dober pregovor na dan, prežene slabo voljo stran”

PREGOVORI IN CITATI

MOLITEV

Petek, 13. oktober, je bil zaznamovan z zgodovinskim dogodkom v Ljubljani, ko je organizacija Katoliška mladina na Kongresnem trgu pripravila prvo javno molitev rožnega venca. Dogodek je privabil okrog dvesto udeležencev, ki so se zbrali, da bi skupaj molili za domovino, vero slovenske mladine, uspešen začetek študijskega leta in mir na svetu, Javne molitve rožnega venca potekajo že v približno 40 državah po svetu.

Večinoma mladi molilci so pred križem in Marijinim kipom zapeli pesem Kraljica venca rožnega, nato pa kleče zmolili žalostni del rožnega venca. Zaključili so z molitvijo k nadangelu Mihaelu in pesmijo Trinajstega maja.

Dogodek je sprožil val kritik s strani levih medijev, ki so trdili, da gre za politični dogodek. Delo je svoje poročilo o dogodku naslovlilo: »Javna molitev povzroča razburjenje. Gre za religijo ali tudi za politiko?« Revija Mladina je o dogodku zapisala: »Verska svoboda ali poseg v javni prostor? Ali s tem dogodkom katoliška skupnost širši družbi vse

bolj odločno vsiljuje svoje poglede in norme?

Slovenska škofovska konferenca – ustanoviteljica Zavoda Katoliška mladina je dejavnost zavoda in tudi javno molitev podprla: »Javna molitev ne more biti sama po sebi sporna, nasprotno: tako v zgodovini kot danes so javne oblike izražanja vere bile in ostanejo povsem legitimne in običajne«. Tudi Ustava Republike Slovenije je v tem smislu jasna. 41. člen Ustave se glasi: »Izpovedovanje vere in drugih opredelitev v zasebnem in javnem življenju je svobodno«.

O molitvi nam govorijo tudi pregovori in svetniki:

• **Kdor gre z usti v cerkev in pusti srce v krčmi, je njegova molitev kot oreh brez jedra.** (nemški pregovor)

• **Vsak dan je treba začeti z Bogom in ga z njim končati, mu izročiti vsa svoja dela, naj bodo njemu v čast, nam pa v zveličanje.** (blaženi škof Anton Martin Slomšek)

• **Družina, ki moli skupaj, ostane skupaj.** (španski pregovor)

• **Molitev je prijateljsko srečanje s Tistim za katerega vemo, da nas ljubi.**

(sv. Terezija Avilska)

• **Dobra dela so najlepše molitve.** (hrvaški pregovor)

• **Molitev je krotka in sveta sila, ki se zo-perstavi diabolični sili sovraštva, terorizma in vojne.** (papež Frančišek)

• **Dvakrat moli, kdor dobro poje.** (latinski pregovor)

• **Skupna molitev naj bo vedno prav kratka, ker noramo vedeti, da ne bomo uslišani zaradi obilice besed marveč zaradi čistega srca in solz kesanja.**

(sv. Benedikt)

• **Moli, ampak ne prenehaj veslati.** (španski pregovor)

• **Moli kratko pa dobro! Takšne molitve so dragi kamenčki, ki si jih nabiraš za nebeško krono.** (blaženi škof Anton Martin Slomšek)

• **Delaj, kakor da bi večno živel, moli, kakor da bi jutri umrl.** (slovenski pregovor)

• **Molitev je moje dihanje. Molitev je bolj učinkovita, če je združena s pokoro.**

(sveti papež Janez XXIII)

• **Resnično moli, kdor v temi kleče moli.** (kitajski pregovor)

Izbral: Jože Jan

Urad za Slovence v zamejstvu in po svetu je objavil

**Javni razpis za razpisno področje A
v letu 2024: finančna podpora
avtohtoni slovenski narodni
skupnosti v zamejstvu**

Rok za prijavo na razpis je
27.11.2023 do 23.59

**Javni razpis za razpisno področje B
v letu 2024: finančna podpora
Slovcem po svetu**

Več informacij

EVROPSKA UNIJA

STUDY IN SLOVENIA

Sejem Study in Europe v Argentini
Buenos Aires

<p>29. oktober: Slovenski dan!</p> <p>Družite se s Slovenci na največjem letnem srečanju argentinskih Slovencev.</p> <p>Slomškovo dom v Ramos Mejia</p>	<p>30. oktober: Obiščite nas na sejmju!</p> <p>Na sejmju spoznajte predstavnike štirih glavnih univerz v Sloveniji.</p> <p>Sheraton Buenos Aires Hotel & Convention Center, San Martin 1225/1275 Buenos Aires</p>	<p>31. oktober: Posebna predstavitev</p> <p>Pridružite se nam na posebnem srečanju vseh Slovencev, ki živijo v Argentini.</p> <p>Ucema BA University</p>
--	--	---

VEČ INFORMACIJ SLEDI!

Erasmus+ CMEPIUS

**71. OBLETNICA
DRUŠTVA SLOVENSKA VAS**

Nedelja, 5. novembra 2023

9.00 Sveta maša v cerkvi Marije Kraljice
10.45 Dviganje zastav
11.00 KULTURNI PROGRAM
Veseloigra v enem dejanju:
PODLAGA ZAKONSKE SREČE
Režija: Dani Grbec
13.00 Prijateljsko kosilo.
Sodeluje Dúo Vater&Sohn
Prijave za kosilo do 29. oktobra na
(11) 5059 2746 (Valentin Grbec)

» DRUŽINA SMO.
VSI SMO
EDEN
DRUGEMU
LUČ.«

HLADNIKOV DOM
Mons. J. Hladnik 3970
Rem. de Escalada

REPUBLIKA SLOVENIJA
URAD VLADE RS ZA SLOVENCE V
ZAMEJSTVU IN PO SVETU

Svobodno Slovenijo podpirajo

KOPAC S.A.
Fábrica de tubos y envases de cartón

REPUBLIKA SLOVENIJA
URAD VLADE ZA SLOVENCE V
ZAMEJSTVU IN PO SVETU

Grupo HZ

Antonio Podržaj e Hijos S.R.L.

BAJDA s.r.l.